

# VAR SÄKER PÅ GUD!



Och det står så här.

*Och tisbiten Elia, som var . . . invånare i Gilead, sa till Ahab: "Så sant HERREN, Israels Gud, lever, inför vilken jag står, det ska inte förekomma varken dagg eller regn dessa tre år, annat än på mitt ord."*

*Och Herrens ord kom till honom och sa:*

*"Gå bort härifrån och vänd Dig mot öster och göm Dig vid bäcken Kerit — Kerit, (skulle jag säga) som är före Jordan.*

*Och det ska ske, att Du ska dricka ur bäcken och jag har bjudit korparna att ge Dig mat. . ."*

*Så han gick och gjorde enligt HERRENS ord, för han gick ock uppehöll sig vid bäcken Kerit, som är före Jordan.*

*Och korparna kom till honom med bröd och kött om morgonen och bröd och kött om kvällen, och han drack ur bäcken.*

*Och det hände sig efter en tid, att bäcken torkade ut, för att det inte hade regnat i landet.*

*Och HERRENS ord kom till honom och sa:*

*"Stå upp och gå till Sarefat, som hör till Sidon, och uppehåll Dig där! Se, jag har bjudit en änka där att hålla Dig vid liv."*

*Så han stod upp och gick till Sarefat. Och då han kom till stadsporten, se, då var änkan där och samlade vedpinnar, och han ropade till henne och sa: "Hämta åt mig, ber jag Dig, litet vatten i ett kärl, så att jag får dricka!"*

*Och då hon gick för att hämta det, ropade han till henne och sa: "Hämta åt mig, ber jag Dig, ett stycke bröd i Din hand!"*

*Och hon sa: "Så sant HERREN, Din Gud, lever, jag har inte en enda kaka, endast en handfull mjöl i en kruka och litet olja i ett krus, och se, jag håller på att samla ett par vedpinnar, så att jag får gå in och tillreda det åt mig och min son, så att vi får äta det och dö."*

*Och Elia sa till henne: "Frukta inte, gå och gör som Du har sagt, men gör därav åt mig en liten kaka först och ta hit den till mig, och tillred sedan åt Dig och . . . Din son!"*

*För så säger HERREN, Israels Gud: 'Mjölkrukan ska inte bli tom, inte heller ska oljekruset sina, intill den dag, då HERREN sänder regn över jorden.'*

*Och hon gick in och gjorde som Elisa hade sagt, och hon och han och hennes hus åt verkligen i många dagar.*

*Och mjölkrukan blev inte tom, inte heller sinade oljekruset, enligt det HERRENS ord, som uttalades av Elia.*

Att tala över den här förmiddagen, just innan jag far utomlands, har jag valt en sådan här text: *Var säker på Gud!*

<sup>2</sup> Och nu, Herre, välsigna Ditt Ord då Det går ut och må Den Helige Ande fånga våra sinnen och våra tankar och förbereda oss för Hans besök, eftersom vi har bett Honom att komma. För vi kommer inte till Herrens hus för att bli sedda eller för att se, utan för att lära av Dig och att lära känna Din natur och Din väg och Dina skäl, så att vi kan bli i stånd att möta livets problem med verklig säkerhet, vara säkra på Gud. Ge oss det, Herre! I Jesu Namn ber vi om det. Amen.

<sup>3</sup> Det måste ha varit en förfärlig förmiddag. Det var så hett och dammigt och folk var på gatan, svältande, och jorden var så het, den var färdig att ta eld. Allt detta var spegelbilden av deras synd och deras moraliska förfall.

<sup>4</sup> Ser Ni, Ahab regerade i — i Israel vid den tiden, rättare sagt över Israel, och han var den ondskefullaste av alla Israels kungar. Det hade inte funnits någon kung så ondskefull som Ahab, för han, som var undervisad och visste bättre, han underlät inte att fortsätta att förarga Gud i allting han gjorde. Fast han hade ett mäktigt militärt system och folket hade blivit mycket framgångsrikt under hans regering, men man kan ändå inte förarga Gud och vänta sig att komma undan särskilt länge.

<sup>5</sup> Och så, vid sitt bröllop, i stället för att gifta sig bland sitt eget folk gick han bort och gifte sig med en syndare, en avgudadyrkare, avgudadyrkan. Han gifte sig med Isebel. Och hon var inte troende.

<sup>6</sup> Och ingen troende borde någonsin gifta sig med en icke troende, under inga omständigheter. Borde alltid gifta sig med troende.

<sup>7</sup> Men Ahab hade gjort detta onda. Och otvivelaktigt var Isebel en vacker kvinna. Och han hade fallit för vad hon såg ut som i stället för vad hon var. Det är så många människor, som gör samma misstag, ända till vår tid.

<sup>8</sup> Och hon hade infört avgudadyrkan i nationen, bland folket. Och folket, prästerna, deras predikanter, hade fallit offer för det här starka allmänna kravet.

9 Och det är precis bilden av vårt land idag. Vi har fallit för det allmänna kravet. Utan tvivel tyckte prästerna, att det skulle vara all right, eftersom deras regering godkände det. Men jag bryr mig inte om vad regeringen godkänner, det måste vara vad Gud godkänner. Och folket tyckte, att det skulle vara all right, om de förväntade sig en del av deras världsliga saker.

10 Och man kanske ber mig ta tillbaka det jag just sa, att det var en mycket passande bild av idag. Vi kanske inte tror, att vi är avgudadyrkare, men det är vi. Och regeringen stödjer det. Folk av idag är avgudadyrkare, för de — de dyrkar avgudar. En del av dem dyrkar filmstjärnor som avgudar. En del dyrkar pengar som avgudar. Och en del dyrkar TV-stjärnor som avgudar. Men allt man sätter före Gud är en avgud, vad det vara må.

11 Satan, vår skicklige motståndare, är till och med en så slipad en, att han till och med, ibland, sätter församlingen före Gud. Man kanske har en härlig församling. Det kan vara en utmärkt byggnad eller det kan vara ett stort samfund. Och åter igen, det kan vara en härlig församling, men låt ingenting komma före Gud i Ditt hjärta. Vad som helst, före Gud, är en avgud.

12 Och de här människorna visste, att de inte var andliga, liksom de brukade vara under andra kungars regering. Och de trodde, att bara för att de var en religiös nation, skulle allting vara all right. Och det är på det sättet vi har kommit dithän också.

13 För några månader sedan talade jag med en av mina mycket fina vänner. Och han sa: "Broder Branham, jag tror att Du pressar de Förenta Staterna alltför hårt." Han sa: "Du ryter alltid mot synden och om hur Gud kommer att straffa den här nationen."

14 Jag sa: "Han måste göra det, för att vara rättfärdig."

Han sa: "Men, broder Branham, Du glömmet, att den här nationen grundades på Skrifterna. Och våra förfäder kom hit och Gud gav oss denna arvedel. Och vi är en religiös nation."

15 Jag sa: "Det där är sant, alltsammans. Och ingen vet, vilket värde jag sätter på den här nationen! Men titta, min broder, Israel var också utvald av Gud och Han sände henne profeter och stora män. Men Gud kan inte stå ut med synd. Han lät Israel skörda vartenda korn de sådde. Och om han lät Israel skörda det hon sådde, kommer Han att låta oss skörda vad vi sår. Han har inte anseende till personen."

16 Och vi har kommit dithän, att vi tror, att för att vi vilar på vad våra förfäder gjorde eller på våra församlingars stora grundare, vad deras stora offer till Gud var, vilket är all right och så mycket värdesatt, men vi kan inte få frälsning av vad de gjorde! Frälsningen är en individuell sak mellan varje person och Gud. Inte per nation, med vår församling, utan med oss ajälva inför Gud ansvarar vi.

17 Det har kommit dithän i vårt land, att till och med ibland de andligaste människorna vi har går man till andliga män och kvinnor och man finner, att det är någonting som fattas i deras hjärtan.

18 Vi har varit, under några av de sista veckorna har jag gått över en del av de här sakerna och funnit, att i de män, som jag trodde var kärnan, finner jag ändå, att de lägger tonvikt på timliga saker, går omkring och säger: "Gud ger mig det största *det-och-det*. Gud gav. . ." Man bluffar.

19 Storartade materiella ting beror inte alltid på Guds vilja. Gud låter regnet falla över rättfärdiga och orättfärdiga. Men vad världen behöver idag, är inte en blufftro, att försöka bluffa sig in i någonting och kalla det andligt.

20 Ibland gör tron stora under och kommer ändå inte från ett andligt hjärta. Sa inte vår Herre: "Många ska komma till mig den dagen och säga: 'Har inte jag gjort *det här* och *det där* i Ditt Namn?' Och jag ska betyga för dem: 'Gå bort från mig, Ni missgärningsmän!'" Vad är missgärning? Det är någonting, som man vet hur man ska göra rätt och inte gör det. "Jag kände Er aldrig.", kommer Han att säga. Och vi lever i den tiden.

21 Vad vi behöver idag är inte en massa materiella ting. Vi har det där. Vi behöver inte större kyrkor. Vi behöver inte större församlingar. Vi behöver inte mer på radio och på TV. Vi behöver inte så mycket mer av de där sakerna. Utan vad vi behöver idag, för att vara andliga, är en person, som vill ödmjuka sig inför Gud, om de så inte har en penny, och vill be tills anden i dem är tillfredsställd med Guds godhet och en väckelse äger rum på insidan av deras hjärtan, som ändrar deras attityder och den atmosfär de lever i.

22 Man kanske inte har ett par skor på sina fötter, man kanske är klädd i trasor, men någonting i ens hjärta sjunger Guds melodier. Jag skulle hellre ha det än alla pengar i världen.

23 Så man kan inte säga, att naturliga saker alltid är tecken på Guds välsignelse. David sa så till Herren, att han hade sett den ondskefulle breda ut sin. . . som ett grönt träd. Men Gud frågade honom: "Har Du någonsin gett akt på honom vid slutet?" Hur bra kläder vi än bär, hur mycket vi har att äta, det är inte det, som går in i Guds Närvaro. Den här kroppen, som vi bor i, dör oavsett hur den vårdas. Men det är själen, som är i människan, det är ett andens tillstånd, som flyttar in i den levande Gudens Närhet.

24 Men vi tar saker för givet. Vi tror, att bara för att vi är en nation. . . Så hade Ahab och hela Israel på den tiden, hade tagit saker för givet, att allting var all right. Deras präster och predikanter hade försökt tala om för dem: "Allt är bra. Allting är bara fint." Men de hade en, han ropade mot det orätta, för denne man visste, att en helig Gud inte kunde nöja sig med en ohelig religions moderna trender.

25 Så Himmelens Gud förblir densamme idag. I alla våra prestationer och stora ting, som vi försöker göra, kommer Gud aldrig att bli belåten med annat än ett helt och hållet helgat liv inför Honom.

26 Vi kanske bygger skolor och helgedomar och tabernakel. Vi kanske har organisationer. Vi kanske gör väldiga saker, men Gud kommer ändå inte att vara belåten, förrän den mänskliga själen blir helgad på Guds altare, avskild för Guds verk. Och man finner inte det där längre.

27 Man finner, att våra bönemöten är så svaga, bara ungefär en minuts bön, hoppa i säng. Vi finner, att det där sker omkring en eller två gånger om dagen. Då är vi skyldiga allesammans. Vår nation håller på att ruttna, moraliskt sett. Vi har Billy Grahamer och Oral Robertser överallt. Men tills det kommer en törst i Amerikas hjärta efter att föra det tillbaka till en levande Gud igen, till en levande upplevelse, till en odödlig tro på den levande Guden, gör vi bara, så att säga, vårt allra yttersta.

28 Vi kanske går omkring med bröstet utspänt, med våra kragar bakåtvända och vandrar nedför gatan och åstundar att bli kallade "Doktor" eller "Pastor". Vi kanske leder de största församlingarna, som finns i landet, och vi kan vara så gudfruktiga vi bara kan vara, så att ingen kan sätta ett finger på vårt liv. Men tills den där själen, som är på insidan av oss, är i brand för Gud, tills någonting där inne, som trängtar efter Honom! "Liksom hjorten längtar efter vattenbäcken, törstar min själ efter Dig, o Gud." Tills vi kommer fram till den sortens upplevelse!

29 Därför kommer kommunismen osv. att vinna mark, liksom de håller på att göra, och allt sammanfogande vi kan göra kommer aldrig att stoppa det. Det är förutsagt, att det ska komma. Men Gud ropar till Sin Församling.

30 Hur måste inte den här lilla kvinnan ha varit av samma kaliber som Elia! För vanligen visar ens handlingar vad man är. Och åter igen, hon hade blivit utvald att hålla Guds profet vid liv. Kom ihåg, hon var hedning, inte jude.

31 Och landet höll på att brinna upp. Och utan tvivel var den här lilla kvinnan, som var av den kalibern, var av troende-typen. . . För vi förstår, att Gud inte skulle ha kallat henne, om hon inte hade varit en, som var värdig att hålla Guds profet vid liv. För Han skulle aldrig ha sänt Sin profet till ett hus, som var ovärdigt.

32 Det var inte hans val. Det var Guds val. Det var inte hon, som bjöd honom. Det var Gud, som bjöd honom. Han hade varit placerad vid en bäck. Korporna gav honom mat. Men det var Guds bud, att någonting skulle ske. Och Gud gick säkerligen till en troende av samma natur som Elia.

<sup>33</sup> Hon var änka. Och vi vet allesammans vad hon, en änka, skulle ha gått igenom med sin man död och en ung pojke att uppfostra.

<sup>34</sup> Och i de där länderna var de beroende av sina skördar. De hade inte projekt, som vi har idag och — och försvarsanläggningar. De var beroende av sina skördar. Och för att folkets missgärningar och deras moraliska förfall hade dragit torka över landet, höll de på att svälta och dö här.

<sup>35</sup> Och så finner vi, att hon utan tvivel hade bett kväll efter kväll, hela natten, då hon började se att mjölet i den där krukan minskade, minskade, minskade. Och det måste ha kommit dithän, att det inte längre fanns ens en kopp mjöl i krukan. Allt hon hade var bara en liten handfull. Döden höll på att komma in genom grinden, vid hennes dörr. För det fanns inget sätt att få tag i mer. Hela nationen svalt.

<sup>36</sup> Och oljan, det var bara en dryg sked kvar i det lilla kruset. Bara den där lilla mängden olja och den där lilla mängden mjöl låg mellan henne och döden. Hon måste ha blivit riktigt uppriktig i sina böner. Om man låter det där drabba ens hem, kommer det att vara litet allvarligare än vi är i förmiddag, då vi vet, att döden står för dörren.

<sup>37</sup> Och jag tror att kanske, vi skulle kanske tro det, att hon hade bett hela långa natten, för en dag till avgjorde det. Hon kunde titta på sin lille tre eller fyra års pojkes bleka läppar. Och hon kunde se sina egna ben krympa ihop, eftersom köttet försvann från dem. Och det måste ha varit något förskräckligt för denna mor, att se de här sakerna pågå. Och i alla fall, med sina händer inför Gud, bedjande dag och natt: ”Nu har vi inte mer än en enda handfull mjöl och en sked olja.”

<sup>38</sup> Ni vet, det är något underligt. Må Gud låta det här tränga in i varenda en av Er, om Ni aldrig hör mig predika igen! Låt det här bli ett budskap! Det är underligt, ytterst underligt, att Gud ibland gör saker på det sättet.

<sup>39</sup> Ni vet, då vi har bekänt våra synder och tillfredställt vartenda krav, som Gud kräver... Vi trodde på Gud. Det finns omständigheter, som måste bemötas och det är enligt Hans vilja. Och vi har bekänt våra synder och vi har rättat till alla fel, som vi har gjort, gjort allting, som vi vet hur det ska göras. Vartenda krav, som Gud har ställt, eller bett om, vi har tillfredsställt det kravet, och ändå tiger Han. Han svarar oss bara inte.

<sup>40</sup> Jag är säker på, att jag talar till människor i förmiddag, som har kommit dithän. Jag har varit där många gånger själv. Då jag har gått tillbaka och gått igenom mitt liv och vänt på varenda sten och jag finner, att jag har gjort något fel, har jag gått och bekänt det och sagt: ”Herre, Gud, jag ska rätta till det.”, och gått och gjort det. Sedan kommit tillbaka igen

och sagt: "Herre, Du är Gud, nu kommer Du att svara mig. Visst har jag tillfredsställt vartenda krav, som Du krävde, att jag skulle göra. Och varenda uppmaning, jag har tillfredsställt den." Och ändå rör Han inte på Sig, ser ut att sitta tyst, det är då man måste vara säker på, att Han är Gud. Var inte modfälld! Det enda är att i sitt hjärta vara säker på Gud.

<sup>41</sup> Min text. Var säker först, innan Du gör någonting! Var säker, i Ditt hjärta, att det är Gud. Och då Du har fullgjort allting, som Han har sagt, då är Du säker på, att Han är Gud, det är då tron börjar verka, just där. Tron står fast, för den vet, att Han är till.

<sup>42</sup> Och Du tillfredsställde vartenda krav. Du tror, att Han är till och tron håller fast. Å, välsignat vare Hans Namn! Tron flyttar sig inte, för den är säker på, att Gud är till och att Han lönar dem, som uthålligt söker Honom.

<sup>43</sup> Må detta gå djupt, djupt ner och aldrig vika från Dig, Branham Tabernacle! Om Du har tillfredsställt Guds krav och Du i Ditt hjärta tror, att Han är till, prövar Gud bara Din tro, för Han älskar att göra det. Du har bekänt Din synd och Du har tillfredsställt vartenda krav, som Gud kräver, och ändå tiger Han, kom ihåg, tron säger, att Han är till. Så tron håller fast vid det, vet inte vad alltsammans rör sig om, men den vet, att Han är till och den är säker på, att Han är till.

<sup>44</sup> Så kom ihåg, om Han är till, måste Hans Ord vara sanna. Och om Han krävde, att Du skulle tillfredsställa de här kraven, och Du gjorde det, är Han tvungen att ta vara på Sitt Ord. Backa inte ut och säg: "Nåväl, jag blev aldrig helad. Jag..." Å, Du stackars, svaga tro! Tro inte på det där! Om allting är bekänt och allting är ute och Du tillfredsställde Guds krav, håller tron fast just där. Det finns ingenting, som flyttar på den. Han är till och Du är säker. "De, som väntar på Herren, ska förnya sin styrka, de ska stiga uppåt med en örns vingar. De ska springa och inte bli uttröttade, om de vandrar, ska de inte svimma."

<sup>45</sup> Vänta, då Du har tillfredsställt Hans krav. Det för Din tro till ett kraftprov. Om Du har tillfredsställt... Guds krav har gjorts, tillfredsställts rättare sagt, och Du har beaktat det fullt ut och Du har gjort allting, som Gud krävde, att Du skulle göra, då vilar Din tro just där, att Han är till. Var säker på Gud!

<sup>46</sup> Ni vet, Han älskar att pröva oss. Han älskar att se vår tros reaktion. Visste Ni det? Gud tycker om att se, hur man kommer att reagera. Då Du säger: "Å, Herre, jag tror på Dig. Du är min Frälsare. Jag tror, att Du är helbrägdagöraren. Jag tror, att Du är Den, som ger Den Helige Ande. Och de ting jag behöver, Du är den Gud, som ger det där." Och så bekänner Du alla Dina synder och lovar Gud vad Du ska göra, om Han låter Dig bli bra, och sedan, därför att det inte sker, springer Du undan någonstans som en fegis. Gud kan inte använda det där. Det



finns inget sätt för Honom att använda Dig. Det finns inget sätt för Honom att svara Dig, för Han svarar bara genom tron. Så, helt plötsligt går Du bort och Han kan inte svara. Men riktig, sann tro står där, är säker på att Gud är till. Var säker på, att Han är till!

<sup>47</sup> Och om Gud ber om att den här saken ska göras, att bekänna Dina synder osv. och Du har gjort det, tron säger, att Han är till, är det säkert, att det kommer att ske. Din bön måste bli hörd. Å, jag — jag hoppas, att Du inte missar det där. Om Du är säker på Gud, är Gud säker på Sitt Ord. Han väntar bara för att prova Dig.

Han gjorde det många gånger. Låt oss repetera ett eller två fall!

<sup>48</sup> Låt oss tänka på de hebreiska barnen! Det var inte meningen, att de skulle böja sig för en avgud. Gud hade förtroende för dem. Och då de hörde, att de måste gå till den brinnande ugnen, sa de: "Vår Gud kan befria oss från den här ugnen. Men om Han än inte gör det, böjer vi oss inte för några av Era avgudar." Ser Ni, de var trygga och säkra på Gud.

<sup>49</sup> De visste, att Han var Jehova. De visste, att Han svarade på bön. Men antingen Han gjorde det i deras fall eller inte, måste det vara till deras bästa. Så de bara gjorde sitt uttalande, bekände sina synder och promenerade in i döden.

<sup>50</sup> Då de gick till den brinnande ugnen, visste de, att de var säkra på, att om Gud lät dem brinna upp, skulle Han låta dem uppstå igen, i uppståndelsen. De var säkra på Gud, för de visste, att Gud skulle låta allting samverka till deras bästa. Och då vi är säkra på Gud, vet vi, att Gud låter allting samverka till vårt bästa.

<sup>51</sup> Så de gjorde ett enda uttalande. De var säkra och de promenerade raka vägen in i den brinnande ugnen. Och Gud lät dem promenera där, satt och tittade på dem. Han ville se deras reaktion.

<sup>52</sup> Då kungen sa: "Böjde Ni Er, då basunen ljöd?"

    Sa de: "Nej, vi böjde oss inte." Där är Din tro, som håller fast.

    "Nåväl då, om Ni inte böjde Er, vet Ni mitt påbud."

    "Ja, vi vet Ditt påbud."

    "Mitt påbud är, att ugnen ska bli upphettad sju gånger hetare, än den någonsin har varit, och jag kommer att kasta in Er där. Vill Ni böja Er nu?"

    "Nej, vi kommer inte att böja oss." Där var deras tro.

<sup>53</sup> Gud säger: "Nåväl, jag vill se, vad de gör åt det. Jag vill se, vilken reaktion deras tro ger."

<sup>54</sup> Så han sa: "Bind deras händer och bind deras fötter och börja ta dem till ugnen!" Och de gick fram till den där ugnen



med elden för sina ansikten. Gud stod fortfarande och tittade på det. Men de var säkra på, att Han var Gud. De hade gjort sin bekännelse. De hade rättat till allting, som de visste om. De var säkra på, att Han var Gud.

55 Så de gick raka vägen fram till den där brinnande ugnen. Just i sista ögonblicket, där kom Han åkande ut ur himlarna på en vindvagn, fläktade undan pustarna från dem, medan Han tröstade dem och talade med dem.

56 Gud låter ens tro komma dithän, att den reagerar.

57 Där var Gamla Testamentets Job, då Satan, vår åklagare, anklagade honom för att vara en hemlig syndare. Men Job visste, att han inte hade syndat. Han visste, att han hade bekänt allting han hade gjort, och offrat ett brännoffer där ute. Det var Guds krav. Det var allt Gud krävde, det var det där brännoffret och en bekännelse. Och Job gjorde de där sakerna.

58 Och Satan sa: "Jag ska ta hans kameler, för han är en rik man. Jag ska ta hans får." Och till sist tog han hans barn, hans hjärtas närmaste.

59 Ändå stod Job pall, för han kände denne Gud, nå, han var säker på att Han var Gud, för han hade talat med Honom och han hade tillfredsställt Hans krav. Han hade rannsakat och funnit: "Jag har offrat vartenda brännoffer. Jag sa i mitt hjärta: 'Kanske, då mina söner ställde till fest och mina döttrar var med, kanske de eventuellt syndade i hemlighet i sina hjärtan, så jag ska offra ett brännoffer för dem och bekänna deras fel.'"

60 Å, Gud! Då en människa håller det Gud sa hon ska göra, hon är säker på, att Han är Gud, måste Han svara. Tron kallar Honom in på scenen varenda gång.

61 Då Du har gjort det Du vet är rätt, då Du har tillfredsställt Hans krav, då Du har bekänt och ställt tillräta och har gett ersättning och lagt det inför Gud, bryr jag mig inte om, hur tyst Han är, Han är fortfarande Gud och väntar på att lägga den där tron där. Du gjorde Dina gärningar, nu vill Han se Din tro genom Dina gärningar. Han vill se, vad Du kommer att göra.

62 Om Du har blivit smord och bedd för, väntar Gud att få se, vad Du kommer att tro om det. Inte springa fram nästa söndag och springa nästa dag och då nästa helbrägdagörare kommer genom staden. Han väntar på att få se Din reaktion på Din tro. Inte gå tillbaka nästa dag och säga: "Jag känner mig så dålig, jag tror inte jag blev helad." Du passar inte i bönekön, för det första. Det gör Du inte. Det gör Du inte. Du är inte redo än. Du tror inte, att Han är Gud. Jag. . .

63 Du kanske säger: "Broder Branham, jag är oenig med Dig." Din egen handling visar, att Du är det. "På deras frukter ska Ni känna igen dem." Om en man säger, att han är en kristen och han fortfarande dricker och röker och spelar hasard och

berättar smutsiga vitsar och säger: "En del av Bibeln är rätt och en del är det inte." Han kanske predikar Evangelium och förnekar en del av Bibeln. Han är fortfarande en syndare. Han är inte rätt än.

<sup>64</sup> Men då Du öppet bekänner, att Gud är samme Gud och Ditt liv är lagt i Hans händer, för att vara: "Herre, jag är leret, Du är Krukmakaren.", be då om vad Du vill! Tron kommer aldrig att flytta på sig. Den kommer att stå kvar precis där.

<sup>65</sup> Likväl kommer omständigheter att se ut att inträffa från höger och vänster, men den där tron flyttar aldrig på sig, för Du är säker på att Han är Gud. Och, om Han är Gud, håller Han Sitt löfte. Han kan inte ge ett löfte och bryta det. Om Han är Gud, måste Han hålla Sitt löfte. Å, jag älskar det där. Han måste stå fast vid det.

<sup>66</sup> Job offrade sina offer, han gjorde allting. Han visste, att han hade rätt. Och här kom församlingsmedlemmarna förbi, en del från andra samfunds församlingar, och sa: "Job, Du kan lika gärna bekänna, att Du är en syndare, för Gud skulle inte låta Dig bli straffad så här, om Du inte var en syndare."

<sup>67</sup> Men Job sa: "Jag har gjort min bekännelse. Jag har lagt ut brännoffret inför Gud och jag är ingen syndare." Han visste var han stod. Så fortsatte allting bara vidare och vidare och vidare, precis så häftigt det kunde och försökte trycka ner Job och få Job dithän, att han skulle förneka Gud och förneka det där brännoffret. Precis samma minut, som man inlåter sig i strid om någonting man bekänner, visar det ens svaghet, ens tvivel på Gud. Om man ber Gud om någonting och går omkring och tvivlar på det, då är man en tvivlare och inte en troende.

<sup>68</sup> Job visste, var han stod, och han stod stadigt på den grunden.

<sup>69</sup> Inte underligt att Perronet sa i sin dödsstund:

På Kristus, den fasta Klippan, står jag,  
Alla andra grunder är sjunkande sand.

<sup>70</sup> Ifråga om denna Jobs bekännelses fasta klippa strejkade till och med hans älskade hustru. Då hans hälsa var borta och bölderna var överallt på honom och han skrapade sig och förbannade den dag, då han föddes. Han sa: "Må solen inte ens skina! Må månen stanna nere om natten!"

Hans hustru sa: "Job, Du är så eländig. Varför förbannar Du inte Gud och dör?"

<sup>71</sup> Han sa: "Du talar som en oförnuftig kvinna." Han var säker på, att det fanns en Gud, och han hade tillfredsställt kraven. Å, jag känner mig religiös. Han visste, att han hade tillfredsställt Guds krav, och det avgör saken. Gud prövade hans tro. Han kommer att pröva Din. Han kommer att pröva min.

<sup>72</sup> Men då vi har tillfredsställt Hans krav: "Omvänd Er, varenda en av Er, och bli döpta i Jesu Kristi Namn till Era synders förlåtelse, så ska Ni få Den Helige Ande som gåva.", det är Hans löfte. "Någon ibland Er sjuk, tillkalla församlingens äldste. Låt dem smörja dem med olja och be för dem. Trons bön ska rädda de sjuka och Gud ska låta dem stå upp." Det avgör saken. "Bekänn Era fel för varandra och be för varandra." Man har tillfredsställt kraven.

<sup>73</sup> "Dessa tecken ska följa dem, som tror. I mitt Namn ska de kasta ut djävlar, de ska tala med nya tungor, om de tar upp ormar eller dricker dödliga ting, ska det inte skada dem, om de lägger händerna på de sjuka, ska de tillfriskna." Det avgör saken.

<sup>74</sup> Var säker på Gud! Var säker, att Du i Ditt hjärta tror, att det där är Guds Ord. Det var Job.

Hans hustru sa: "Varför förbannar Du Honom inte och dör? Å, Du blir ju sämre hela tiden."

<sup>75</sup> Så Satan tycker om att kasta det där emot en! "Å, Du är inte bättre än Du var, då Du blev smord. Du är inte bättre än Du var, då de där predikanterna bad för Dig. De där predikanterna har inte rätt, för det första." Det har ingen betydelse ifråga om den där predikanten. Det är Din tro på den levande Guden, som sätter igång det. Inte vad predikanten är, det är vad Gud är. Predikanten gav aldrig löftet, Gud gav löftet. Det kommer inte an på predikanten, det kommer an på Gud och Din tro att tro, att det där är Gud. Så var säker på Gud! Var säker på, att det är Gud, så är det där Guds Ord. Och Gud är i Sitt Ord.

<sup>76</sup> Och Job sa: "Du talar som en oförnuftig kvinna." Han sa: "Herren gav och Herren tog bort, välsignat vare Herrens Namn." Han var säker på, att Gud fanns.

<sup>77</sup> Och då han hade fått ut det där ur sin mun, började åskan att mullra och blixterna började att blixtra. Gud kom in på scenen. Det kallar alltid in Honom på scenen. Han satt tyst en lång tid.

<sup>78</sup> Det är det Han gör. Titta på den här skaran av amerikaner på väg mot helvetet, kyrkobesökande hycklare! Jag är inte arg. Men synden gör vem som helst arg, som har det rätt ställt med Gud. Inte arg på nationen, inte arg på människorna, utan jag är arg på djävulen, som har fått de här sakerna att förblinda människorna.

<sup>79</sup> De här blinda pastorerna och predikanterna låter dem komma undan med något slags liten människogjord teologi. Man måste bli född på nytt. Och Gud håller Sitt Ord. Jag ser honom, hur han vyssjar dem. Det är bäst, att Du är säker på, att Gud finns. "Har ett sken av gudsfruktan och förnekar dess Kraft."

<sup>80</sup> Den här stackars lilla kvinnan, hon visste, att Han var Gud. Då det minskade, minskade, minskade, minskade i den

där krukan, omständigheterna blev värre och värre hela tiden. Men Gud lät det bli så. Han bara älskar att göra det. Han älskar att sätta vår tro på prov, att se hur man kommer att reagera för det, låta en bli smord och bedd för, sedan göra en sämre. Han sa: "Kom bara, Satan, sätt honom på prov! Jag vet, att han tror på mig." Välsignad vare Gud i evighet! Oj, oj! [Broder Branham klappar i händerna två gånger. — Utg.] "Sätt honom på prov nu! Jag vet, att han tog mitt Ord för det." Skulle han kunna säga det om Dig?

<sup>81</sup> Han sa det om Job. Han sa: "Gör honom vad Du vill, men ta inte hans liv, för jag vet, att han älskar mig. Han har offrat brännoffret. Han har tillfredsställt kraven. Han har gjort det jag sa till honom att göra och han tror på det. Grilla honom nu, om Du vill!" Han tog ifrån honom allt. Gud fördubblade det, då Han gav honom tillbaka det. Visst, det kommer Han att göra.

<sup>82</sup> Han sätter vår tro på prov, för att se om vi verkligen tror, att Han är Gud.

<sup>83</sup> Den där lilla kvinnan sa utan tvivel: "Jag bad. Jag bad. Jag vet, att jag är en ovärdig hedning."

<sup>84</sup> Kom ihåg, Jesus talade om henne i Bibeln. Han sa: "Fanns det inte många änkor på Elias tid? Men han blev bara sänd till en och hon var hedning."

<sup>85</sup> "Å," sa han, "jag ber." Kanske, då hon såg den där sista lilla kakan, hade döden kommit in genom grinden och kommit till dörren. En enda bit till vardera, och hon och hennes son dog. Jag kan se henne, bedjande hela natten, den heta vinden blåste och jorden var förtorkad och folk ropade och skrek på gatorna. Hon gick omkring genom huset. Hon tittade på sin lille pojke. Tittade på hans lilla pyjamas, den var alldeles slut och hans fötter stack ut. Tittade på sina egna händer, rynkiga. Hon gick fram och tillbaka men hon sa: "Jag vet, att Han är Gud. Jag har bekänt allt. Jag har gjort allt Han krävde. Jag ber för våra liv, till Hans ära." Gud såg henne.

<sup>86</sup> Resten av dem gick ut och hade en stor danstillställning någonstans, snyggade upp sig, hade en modern TV-show eller någonting, höll igång tillsammans med världen. Men den där kvinnan var ensam med Gud.

<sup>87</sup> Dagsljuset bröt in. Hon sa: "Den lille hade gråtit hela natten efter någonting att äta. Vad ska jag göra med en enda liten handfull mjöl?"

<sup>88</sup> Du vet, det där mjölet var Kristus. Vilken bibelstudent som helst vet, att Kristus var Mjöloffret. Och det där mjöloffret måste malas med en särskild stöt också, så att den formade vartenda litet sädeskorn lika, för Jesus Kristus är den samme igår, idag och i evighet. Och varenda troende tror det och vilar på det. Halleluja! Du kan ha all Din gamla, kalla, formella religion Du

vill. För min del tror jag, att Kristus är den samme igår, idag och i evighet. Jag tar ställning i de otroendes värld. Jag tror fortfarande, att Han är den samme igår, idag och i evighet.

<sup>89</sup> De där stötarna formade varenda bit av det precis likadant, för Han är den samme. Han är samma Gud, som Han var då, det är Han just nu, i förmiddag. Han kommer alltid att vara den samme. Det var det, som mjölet betydde.

<sup>90</sup> Och oljan betyder Anden, som vi vet enligt Hesekiel 4 osv. Det är skälet till, att vi smörjer med olja, det är Anden. Vad är det? Liksom Johannes 4: "Fadern söker sådana, till att dyrka Honom i Ande och Sanning." Jesus var Sanningen. Han var Mjöloffret och den här oljan var Anden. Och Anden, blandad med Sanningen, måste föra med sig någonting. Sätt samman det, det blir en kaka. Å!

<sup>91</sup> Var är Din tro? Då Guds Ord predikas i Sin enkelhet, men ändå i Sin Kraft, att Jesus Kristus är den samme igår, idag och i evighet och Ordet går ut som Mjölet, har Du Oljan att blanda Det med. Det är kanske bara en liten handfull, eller en sked, men vad det än är, är det verkligt.

<sup>92</sup> Vad är det nu redo för? Det är redo för korset. Det är redo för själv-offer. Det är det, man måste göra. Om Ordet har predikats och man får Anden och Det hopblandat, är det själv-offer att bestrida varenda plåga, att bestrida varenda sjukdom, att bestrida allting, som är tvärtemot Guds Ord och stå för det.

<sup>93</sup> Doktorn säger *det här, det där* eller det *andra*, det gör ingen skillnad alls. Man står på Det, för Gud sa så. Mjölet kom. Man har Oljan. Man blandade ihop Dem.

<sup>94</sup> Nu hör jag en röst. Det är litet efter dagbräckningen. En röst talar och säger: "Gå ut på gården och hämta två vedpinnar!" La Ni märke till, att Skriften sa "två vedpinnar"? Korset. Hon har mjölet och oljan, men hon kommer att bli uppmärad att handla nu, göra någonting med det. Hur mycket Du än har, så mycket Mjöl och Olja, som Du behöver, men Du måste göra någonting, själv-offer.

<sup>95</sup> Två vedpinnar. I gamla tider fann de aldrig ett bättre sätt att göra upp eld. Då tar man en vedpinne och lägger tvärs över en vedpinne, tänder på det i mitten, man skjuter ihop båda ändarna. Indianerna bränner sin brasa. Jag har bränt den många gånger, hela natten lång. Tar bara en stock och den *den här* vägen och en *den där* vägen och fortsätter bara att skjuta in dem i elden allt eftersom den brinner.

<sup>96</sup> Den där vedpinnen var korset. "Två vedpinnar" säger Bibeln. Rösten sa: "Gå genom gården och hämta två vedpinnar!" På samma gång, uppe på berget, var det en röst, som dundrade ner till profeten och sa: "Gå till staden. Jag har bjudit." Oj, oj! De lydde båda två. Någonting måste ske. De lyder båda två.

<sup>97</sup> Om predikanten predikar Ordet och människan, som tar emot Det, tror Det och handlar på Det, måste någonting ske. Om Du är en syndare, måste Du bli frälst. Om Du är sjuk, måste Du bli helad, för Gud lovade det, om vi är säkra på Gud.

<sup>98</sup> Lika säkert, som att Han är Gud, måste Han hålla Sitt Ord. Säkert! Så budet var: "Gå till staden, för jag har bjudit en änka." En syn visade sig för profeten. Här kommer han vandrande. Han vet inte vart han går, det gör ingen skillnad. Han bara lyder.

<sup>99</sup> Hon vet inte, var vedpinnarna kommer att ligga men det finns två vedpinnar på gården någonstans. Hon sätter igång. Hon går ut på gården. Hon ser sig omkring: "Å, vad hett!" Skriken från stadskärnan, nattsuddarna, som kommer in dit, som kivades, drack sitt vin osv. Hon tittar nedåt gatan. Hon ser ingenting. Hon finner en vedpinne, en del av korset, själv-offret. Hon får tag i en till, en vedpinne. Och då hon plockade upp den där andra vedpinnen. . .

<sup>100</sup> Å, så dystert det måste ha varit, döden stod för dörren. Hon och hennes son måste äta en enda liten kakbit och dö. Det var alltsammans. Och ibland, mitt i dysterheten, hör vi rösten.

<sup>101</sup> Då hon plockade upp den där andra vedpinnen och började gå tillbaka, var det en röst, som kom över grinden och sa: "Hämta litet vatten åt mig i ett kärl!"

<sup>102</sup> Hon vände sig om för att se, med de här två vedpinnarna i sin hand, med mjölet och oljan blandat och i ordning. Hon sa, att hon hade gjort i ordning det, blandat ihop det. Det är det, Ordet och Anden, som måste blandas ihop. Ligga på själv-offrets kors, för att bestrida vad som helst, som är tvärt emot det man har bett om. Det är riktigt. "Jag blandade det, nu ska jag hämta de här vedpinnarna."

Och den där rösten sa: "Hämta litet vatten åt mig i ett kärl!"

<sup>103</sup> Hon tittar och hon ser en man, som står och lutar sig mot grinden, mager om kinderna, skäggig, flintskallig, och tittar över grinden, med ett gammalt stycke fårskinn lindat om sig. Såg ut som han var något slags gammal gentleman, som såg snäll ut.

<sup>104</sup> Hon sa: "Jag ska dela mitt vatten med honom." Livets vatten, man är villig att ge det åt vem som helst, att tala om det för vem som helst, att gå vart som helst. "Bara ett ögonblick, min herre." Hon börjar gå tillbaka med vedpinnarna i sin hand.

<sup>105</sup> Och rösten dundrade igen: "Inte bara ska Du dela Ditt vatten, men ge mig ett litet stycke bröd i Din hand!" Livets bröd, livets vatten. Var det livets? Hon skulle dö så snart det där tog slut. "Hämta Ditt vatten åt mig och hämta Ditt bröd åt mig!"

106 Vad finner vi här? Vilken läxa kan vi finna? "Sök först Guds Rike och all Hans rättfärdighet, andra saker kommer att läggas till."

"Hämta litet vatten och en liten bit bröd åt mig!"

107 Då vänder hon sig om i sin dysterhet. Jag kan höra henne säga: "Min herre," någonting sådant här: "Du är olik de män, som jag har sett, och män, som jag hör tala. Du verkar vara så säker på det Du säger. Men jag har bara nog mjöl, bara en handfull, och bara en sked olja. Jag har gjort i ordning det, och jag ska laga till det med de här två vedpinnarna. Och jag ska äta det, jag och min son, och dö. Det är allt jag har."

108 Vad hör vi då, sedan? "Men hämta en liten kaka åt mig först!" Gud först. Spelar ingen roll, vad någon annan säger, vad någonting annat, vad något bevis, hur dystert der ser ut, vad det än må vara, ta Gud först! Hans Ord först!

109 "Doktorn sa, att jag inte kan bli bra." Men Hans Ord först. "Jag är en alltför stor syndare. Jag är en sköka. Jag är hasardspelare. Jag är drinkare."

Guds Ord först. "Om än Era synder är som scharlakan, ska de bli vita som snö, blodröda, de ska bli vita som ull." Först Gud.

110 "Gå och hämta en liten kaka åt mig först! Allt Du har, hämta det åt mig!" Är Du villig att lämna det i Hans händer?

111 Mitt liv, allt det jag är. Jag är femtio år gammal. "Är Du villig, William Branham, att lämna det åt Mig? Är Ni villiga, Ni små barn, att lämna Era liv åt Mig? Är Du villig? Kan Ni göra det, sjuka människor? Kan Ni lita på Mig? Sätt Mig först!"

112 "Hämta ett stycke bröd i Din hand och hämta litet vatten åt mig!" Hon tittade på honom. Det var någonting, som sa henne, att den där mannen visste vad han talade om.

Gud känner Sina egna får. "Mina får hör min röst. De vet, om det är Skriften eller inte, om det är rätt eller inte."

113 Hon vänder sig om, i lydnad. Det är det, Du måste göra. Och då hon vände sig om, för att göra det profeten sa hon skulle göra, då kom dunderet från Himmelen, som varenda människa väntar att få höra. För det kom ett dunder ur profetens röst, som varenda syndare och varenda sjuk person längtar efter att få höra: "SÅ SÄGER HERREN."

114 Så vi längtar efter att få höra Det! Hur har inte folk suttit på min uppfart, sagt: "Kom till den här dörren! Min dotter är *så och så*. Min baby, min, så dålig. Säg bara ordet!" Hur ska man kunna säga det, förrän det är i ens mun? Man skulle säga det av sig själv. Men de längtar efter att få höra det där: "SÅ SÄGER HERREN."

115 Där kom det över staketet, för att hon lydde. Och dysterheten bröts. "SÅ SÄGER HERREN. Krukan ska inte bli tom, inte heller ska kruset sina, förrän den dag, då Herren Gud sänder regn över jorden." Å, vilken tröst!



<sup>116</sup> Hon bakade kakan. Hon gav den åt profeten. Hon gick tillbaka och bakade några åt sin son och sig själv. Och de åt och drack, massvis, på jorden.

<sup>117</sup> Var kom det ifrån? Hur kom det dit? Tala om för mig, vetenskapligt, var det där mjölet kom ifrån! Var kom den där oljan ifrån? Hur kom den in i det där kruset? Hon hade länsat det, varenda morgon. Hon tömde mjölkrukan, varenda morgon och den blev tom. Men då hon gick tillbaka för att hämta mer, fanns det där. Var kom det ifrån? Ta Gud på Hans Ord! Var säker på Gud! Han är Skaparen.

<sup>118</sup> Du kanske har mist Din hälsa. Du kanske har förlorat Din gemenskap. Ta Honom på Hans Ord! Var säker på, att Han är Gud! De dystra tiderna, som det ser ut nu, kanske inte ser så dystra ut, om Du bara tar emot Hans Ord och är säker på, att Han är Gud.

<sup>119</sup> I Tyskland såg jag en gång en bild och den har alltid blivit kvar hos mig. En tysk målare har målat en bild, som — som kallas "Molnlandet". Och då man ser den på avstånd, ser den ut som den ohyggligaste dysterhet, man någonsin har sett. Bara hopgyttrade moln, då man ser den på långt håll. Men då man kommer riktigt nära den, förändras den. Det är änglavingar, som slår samman och sjunger halleluja till Herren. Så det är, vad dysterhet är, ibland. Om man ser den på långt håll, ser den dyster och mörk ut. Men ta Gud på Hans Ord och var säker på, att Han är Gud, och flytta Dig nära den, så ska Du finna, att det bara är änglavingar, som slår samman.

<sup>120</sup> Hon blev, ungefär liksom Abraham blev, uppmanad att ge allting hon hade, lägga det på offeraltaret. Kanske Du kallas på det sättet i förmiddag. Sluta med Ditt eget beteende! Sluta med Din otro! Sluta med allt Du har! Och ta sedan Oljan och Ordet och blanda ihop Det och lägg Det på själv-offrets altare! Du ska finna, att Det kommer att kalla Gud in på scenen, lika säkert som att jag står i den här predikstolen.

Tänk på det, medan vi ber!

<sup>121</sup> Har Du ett behov idag? Har Du ett behov, större än Du fysiskt kan uppnå? Är pengarna så på upphållningen, att Du inte kan betala Din hyra? Vill barnen ha nya skor och Du har inte pengar att köpa dem för? Är krukan tom hemma hos Dig och kruset nästan utrunnet? Kan Du inte köpa mat till Ditt skafferi? Och är någonting fel där? Kom ihåg, Han gav ett löfte.

<sup>122</sup> Är Du sjuk och doktorn säger, att Du behöver en operation? Har Du inte pengar att göra den? Du har behov.

<sup>123</sup> Är Du en syndare? Är Ditt behov stort, så Du vet, att om Gud skulle kalla idag, skulle Du gå förlorad? Är Du en avfälling, som springer från Gud? Och Du vet, att Du tillhör någon församling, men Du vet, att Du inte har det rätt ställt?

Ditt eget samvete säger Dig, enligt Ordet, att Du inte har det rätt ställt. Och Du har ett behov. Låt inte de här orden falla bland törnena eller på stengrunden, i steniga hjärtan! Må de falla i god, fruktbar jord!

<sup>124</sup> Om Du är sjuk och Du... Doktorn säger, att Du inte kan bli bra och Du lovar Gud, att Du ska tjäna Honom alla Dina livsdagar och Du är säker på, att Han är Gud, kom och tillfredsställ Hans krav! Om Du har ett behov, vill Du då först göra så mycket som att räcka upp Din hand till Gud, att Du har behov av någonting? Gud välsigne Dig!

Låt oss be!

<sup>125</sup> Å, Herre, lika säkert, som att jag är i den här predikstolen i förmiddag, vet jag att inte en enda av de där händerna skulle kunna gå upp, utan att Du vet det, för Du är Gud. Du sa: "Säljs inte så och så många sparvar för två skärvar? Hur mycket mer värda är inte Ni än en sparv!" Hur mycket mer såg Du inte dessa dödliga varelsers händer, som Din Son, Jesus, dog för! Hur mycket mer såg Du inte deras händer, än Du skulle se en sparv, om den föll i förmiddag! Jag antar, att ett dussin sparvar inte skulle kunna säljas för en penny i förmiddag, för ingen vill ha dem. Och det skulle bli besvär med att begrava dem. Men Du känner varenda en av dem, Du vet om varenda fjäder, som finns på deras kropp. Du vet om vartenda hårstrå, som finns på vårt huvud.

<sup>126</sup> Å, Herre, svara på bön! Låt dem vara säkra i förmiddag, att Du är Gud och Det är Din Ande! Låt trögheten och den ytliga skönheten av den här moderna tidens religion ramla av dem, då de säger: "Å, jag tillhör en viss *sådan* församling." Gud, låt det där blekna bort från deras sinnen, just nu! Just i detta ögonblick, låt dem få en glimt av Evigt Liv! Och då kommer de att söka efter och hungra efter Det, att veta vad Gud är, och de blir säkra på att Han är till. Han håller Sitt Ord.

<sup>127</sup> Till syndarna, må de omvända sig snabbt, göra sig i ordning för dop i Jesu Kristi Namn! Och Du lovade, att Du skulle ge dem Den Helige Ande. Du sa det, Herre. Du håller Ditt löfte.

<sup>128</sup> Det finns en avfalling, som är säker på, att Du är Gud, och de har irrat bort. Må de komma idag, för Du sa: "Om än Era synder är som scharlakan, ska de bli vita som snö. Blodröda, de ska bli vita som ull."

<sup>129</sup> Och om det finns de, som är sjuka, må de inse, att Du är Gud! Du håller Ditt Ord. Du måste hålla Ditt Ord. Då de lägger sig, tillsammans med sin Olja, Anden, som är i dem, som bekänner, att de tror. Och så, därtill, tillsammans med Ordet, Livets Bröd, som har gått ut, Kristus, sondermald åt dem i Gamla Testamentet och i Nya Testamentet, för att visa, att Han är den samme igår, idag och i evighet. Må de blanda

det Ordet med Oljan, Anden, som de har, sedan stå upp på sina fötter vid altaret och säga: "Det här är allt jag har, Herre. Jag ger det."

Å, så Du kommer att mångfaldiga! Hur det kommer att kalla in historiens Gud på scenen! Hur det kommer att få Jehova att stå upp med ett svällande hjärta, för att: "Jag har ett barn, som vill lyda mig. Jag har satt honom på prov och han bevisar, att han älskar mig och han tror på mig. Han är säker på, att jag är till." För det har sagts: "Den, som kommer till Gud, måste tro, att Han är till och lönar dem, som söker Honom." Ge oss det den här stunden, då vi överlämnar det åt Dig!

<sup>130</sup> Och nu, medan vi har våra huvuden böjda. Och de, som är i behov av någonting, skulle Ni vilja stå upp på Era fötter, som vill placera... Om Ni nu inte är säkra på, att Han är Gud... Om Ni är säkra på, att Han är Gud, kommer att hålla Sitt löfte, frälsning, helbräddagörelse, vad det än är, om Ni är säkra på, att Han är Gud, stå upp på Era fötter! Om Ni har någon annan, Ni vill be för, stå upp på Era fötter! Om Ni är — om Ni är säkra på, att Han är Gud, tillkännage Ert behov i de heligas församling! Ni gör det, då Ni står upp på Era... [Blankt ställe på bandet. — Utg.]

"Jag är säker på, att Han är Gud. Jag tror, att Han håller Sitt Ord. Och jag är säker på, att mitt behov... Jag ska lägga det under Blodet just nu." Om Du gör det, lägg dit varenda synd! Varenda synd är otro. Du kanske är församlingsmedlem, men jag menar synden, Din "otro". Du lägger ner den som ett offer. Du kommer att offra den. Du kommer till korset. Du kommer att offra nu, all Din otro. Och räcka över den till Honom och veta, att Han är till, och Du är säker på, att Han kommer att svara. Om det är så med Dig, räck upp Din hand! Förbli så!

<sup>131</sup> Herre, Du är Gud. Här är deras Olja och deras Korn, sammanblandat. De tar Det med sig till korset, där Guds Eld ska falla in i deras hjärtan (om de verkligen menar det där) och förtära det där offret. Du kommer att komma in på scenen, sätta upp vattengömslet. Då Du kommer från Himmelen i en eldvagn, kommer Du att skaka hela himlarna och jorden för att belöna dem.

<sup>132</sup> Då de står med sina händer upp i luften och visar, att de tror, och har lagt sig själva och vartenda behov de har direkt på Ditt altare. Å, Himmelens och jordens Gud, Himmelens och jordens Domare, visst kommer Himmelens och jordens Domare att skipa rättvisa. Visst kommer han att hålla Sitt Ord, Du som känner människans hjärtan, kvinnornas hjärtan, de här människornas hjärtan.

<sup>133</sup> Herre, Gud, jag räcker upp mina egna händer, för jag vet, att jag har fått ett annat ämbete nu. Och jag tror, att Du är till.

Jag har sett Dig stå där borta i en Eldstod. [Broder Branham knackar på predikstolen tre gånger. — Utg.] Jag har sett Dig uttrannsaka människornas hjärtans hemligheter. Inte en enda gång har Du misslyckats. Du lovade det, då Du gjorde det där borta, tvärs över gatan här, då Du först började med att göra de här sakerna. Och Du beskyddade mig världen runt och runt och runt. Jag är säker på, att Du är Gud. Jag är säker på det.

<sup>134</sup> Jag offrar mig själv tillsammans med de här människorna och offret av allt, som jag har, Herre, till tjänst åt Dig. Jag börjar igen, Herre, att röra mig runt världen. Hjälp mig, å, Gud! Om jag har misstrott Dig någon gång, förlåt mig mina synder! Förlåt mig min otro! Jag vet, att Du är till och att Du lönar dem, som söker Dig.

<sup>135</sup> På samma sätt bekänner jag mitt folks synder i förmiddag, deras svagheter och deras tvivel, då de står med sina armar i luften. Jag bekänner deras synder, Herre, och allas våra svagheter. Sänd Den Helige Ande över oss med Ditt godkännandes insegel, att Du är Gud! Och Du är här nu för att ta emot oss och för att ta oss i Dina armar och att återlösa åt oss allt vi har förlorat. Om det är vår hälsa, må den bli upprättad hundrafalt! Om det är vår själ, må den komma till oss som en blomstrande, skinande sak, fylld med Den Helige Ande, för att bli presenterad inför Gud! Om det är otro, må det komma till oss igen, Herre, med tro till att förflytta berg! Bevilja det, Herre!

<sup>136</sup> Vi tror, att Du rör Dig, att Den Helige Ande genomsyrar den här byggnaden, över de här människorna och i deras hjärtan och bevekar dem att ta emot den levande Guden. Det gör vi i Jesu Kristi Namn.

Min tro ser upp till Dig  
Du Golgatas Lamm,  
Gudomlige Frälsare,  
Hör mig nu då jag ber,  
Ta bort alla mina synder,  
Låt mig aldrig gå vilse,  
Bort ifrån Dig!

<sup>137</sup> Menar Du det? Tar Du emot det? Räck upp Din hand, säg: "Nu tar jag emot det. Jag tror."

Medan jag vandrar livets mörka irrgång,  
Och sorger sprider sig runt mig,  
Var Du min Guide!  
Bjud mörker bli till dag,  
Torka bort sorgens tårar,  
Låt mig aldrig gå vilse,  
Bort ifrån Dig!

Låt oss böja våra huvuden!

<sup>138</sup> Efter det här barska, hårt beskurna budskapet, grovt och utgivet på ett strävt sätt, men det är Sanningen. Och om Du ödmjukt tror, att det Du har bett om, det ska Du få, så låt aldrig någonting driva Dig bort från den raka vägen! Stå just där! Hur mycket jag än skulle predika, vad jag än skulle göra eller vad vilken människa som helst än skulle göra, det kommer aldrig att göra verkan, förrän Du tar emot det som Din egen personliga egendom.

<sup>139</sup> Om Du tror det av hela Ditt hjärta, allt som Du har åstundat, om Du har bekänt Dina synder, har Gud förlåtit Dig. Tivla aldrig mer på det, Du! Om Du är avfälling, har Du blivit tagen tillbaka i förmiddag. Om Du behöver Den Helige Ande, bli då döpt i Jesu Kristi Namn till Dina synders förlåtelse! Det är Guds Ord. Han kommer inte att ändra på Det för någon församling, något trossamfund eller någon annan. Det måste vara så. Vi måste tillfredsställa Hans krav, inte församlingens krav, Hans krav. Det är det, vi måste göra.

<sup>140</sup> Han sa: "Trons bön ska hjälpa den sjuke." Om Du är sjuk, har jag bett trons bön för Dig. Du bad den i Ditt eget hjärta. Och tro på det, ta emot det, stå fast vid det! Det kommer att vara tvunget att bli så. Ingenting kan ta det, hur dystert det än ser ut.

<sup>141</sup> Du säger: "Nja, det kanske ser ut, som om jag fortfarande är sjuk." Det där. . . Det är bara ånglavingar, som har samlats ihop. Det är alltsammans. Det är Gud i ett slags välsignelse. Det ser dystert ut för Dig. Gå litet närmare det och se på det igen, se efter, om det inte är Gud, som står där och håller Sitt Ord!

<sup>142</sup> Nu, medan vi har våra huvuden böjda, ska jag överlämna mötet åt broder Neville, vår pastor. 

*VAR SÄKER PÅ GUD!* SWD59-0125

(Be Certain Of God)

Detta Budskap av Broder William Marrion Branham, ursprungligen framburet på engelska söndag förmiddag den 25 januari 1959 i Branham Tabernacle i Jeffersonville, Indiana, U.S.A., har tagits från en inspelning på magnetband och tryckts oavkortat på engelska. Denna svenska översättning trycktes och distribuerades av Voice Of God Recordings.

SWEDISH

©2015 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

[www.branham.org](http://www.branham.org)

## Copyright

Alla rättigheter förbehållna. Denna bok får skrivas ut på en hem-skrivare för personligt bruk eller för att delas ut gratis, som ett redskap för att sprida Jesu Kristi Evangelium. Denna bok får inte säljas, reproduceras i stor mängd, laddas upp till en webb-sida, lagras i datasystem, översättas till andra språk eller användas för att be om pengar utan uttrycklig skriftlig tillåtelse från Voice Of God Recordings®.

För ytterligare information, v. g. kontakta:

VOICE OF GOD RECORDINGS  
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS  
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.  
[www.branham.org](http://www.branham.org)